

РЕШЕНИЕ

№ 7535

гр. София, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

при участието на секретаря **ВАЛЕРИЯ Й. ДИМИТРОВА**
като разглежда докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Гражданско дело № 20211110156451 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.422 ГПК.

Ищецът ЗАД „А“ е предявило положителни установителни искове по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл.213 КЗ /отм./ за признаване за установено, че ответникът ЗД „Е“ АД дължи сумата от 260,16 лв., представляваща регресна претенция по платено от ищеца обезщетение по застраховка „Каско“, ведно със законната лихва от 10.03.2021г. до изплащане на вземането, както и иск по чл.86 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва в размерна 79,28лв., начислена върху главницата за периода от 10.03.2018г. до 10.03.2021г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 14272/2021 по описа на СРС, 27 състав.

Твърди, се че ищецът е застраховател по застраховка „Каско“ по полица № 0000470858 на л.а. „БМВ“, рег.№ ВТ1000ВХ. В срока на покритие на 29.02.2016г. в гр. Велико Търново, било реализирано ПТП между застрахования при ищеца л.а. и виновния водач на застрахования при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ т.а. „Фолксваген Транспортер“, рег.№ СА6573АС, който при завой на заден ход ударил паркирания л.а. „БМВ“, рег.№ ВТ1000ВХ, като причинил материални щети, за което ПТП бил съставен ДКП. За настъпилото събитие била предявена претенция при ищеца, образувана била претенция под № *****, причинените вреди били оценени на сумата от 520,31лв., която сума била изплатена на 16.03.2016г. на доверен сервиз, извършил ремонта. Ищецът изпратил регресна покана, получена от ответника, за сумата от 535,32лв. (с включени 15лв. ликвидационни разноси), като на 14.05.2016 г. ответникът заплатил сумата от 275,16лв. по списък на одобрени щети. При изпратено повторно искане за заплащане, не получили отговор от страна на ответника, поради което ищецът претендира за заплащане на останалата част от платеното застрахователно обезщетение в размер на 260,16лв., както и

лихва за забава от 30.03.2018г. (датата, за която претендира лихва за забава, считано от три години назад преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК) до 10.03.2021г. (депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК).

Ответникът „ЗД Е“ АД е получило препис от исковата молба и в срока по чл. 131 от ГПК е подало писмен отговор, в който оспорва иска. Прави се възражение за съпричиняване, като твърди, че процесното ПТП е настъпило поради виновното поведение на водача на л.а. „БМВ“, рег.№ ВТ1000ВХ, който в нарушение на правилата за движение по пътищата е паркирал на кръстовище и/или на забранено място за паркиране, което било посочени и в депозираните при ответното дружество уведомление-декларация по щета от 13.10.2016 г. на водача С.М. и уведомление-декларация по щета от 29.02.2016 г. на водача Радослав Димов. В тази връзка се оспорва механизма на ПТП, като се оспорва доказателствената стойност на ДКП за ПТП 29.02.2016г. относно механизма на ПТП, оспорва се причинно-следствената връзка и размера на причинените вреди.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Предявени са положителни установителни искове по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл.213, ал.1 КЗ (отм.) вр. чл.45 ЗЗД и чл.86 ЗЗД.

Съгласно §22 ПЗР на КЗ за застрахователните договори, сключени преди влизането в сила на КЗ (01.01.2016 г.), се прилага част четвърта от отменения Кодекс за застраховането (отм. ДВ бр. 102 от 29.12.2015), освен ако страните договорят друго след влизането в сила на КЗ.

С доклада по делото съдът е разпределил в тежест на доказване ищеца да докаже: 1. наличието на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца, като застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ; 2. за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – в случая фактическият състав на чл. 45 ЗЗД т. е. противоправно деяние, което да е извършено виновни, да са налице вреди (вкл. размерът на същите) и същите да са в пряка причинно-следствена връзка с деянието, а в тежест на ответника, в случай че ищецът установи горепосочените факти, е да докаже, че е заплатил претендираната сума, както и оборване на презумпцията на виновност на водача. По възражението за съпричиняване - ответникът следва да го докаже при условията на пълно и главно доказване, т.е. да докаже твърденията, че водачът на увредено МПС нарушил правилата за движение, като е паркирал на кръстовище и/или на забранено място за паркиране, с което допринесъл за настъпването на ПТП.

Между страните не се спори и с доклада по делото са отделени за безспорни обстоятелствата, че: 1) Към датата на процесното ПТП ищецът е бил застраховател по имуществена застраховка „КАСКО“ на л.а. „БМВ“, рег.№ ВТ1000ВХ по полица №

0000470858, със срок на действие 31.05.2015г. до 30.05.2016г. ; 2) Към датата на процесното ПТП ответникът е бил застраховател по гражданска отговорност на т.а. „Фолксваген Транспортер“, рег.№ СА6573АС. 3) С преводно нареждане от 16.03.2016. било заплатено от ищеца на сервиза, който извършил ремонт на увредения л.а., сумата в размер на 520,31лв.; 4) Ищецът отправил обща регресна покана № Л-3862/09.04.2016г. (в която е била претендирана вкл. претенцията по щета ***** за сумата от 535,32лв. с включени 15лв. обичайни разноси), по която ответникът заплатил сумата от 275,16лв. по списък на одобрени щети на 14.05.2016г. като по процесната щета била одобрено, съответно заплатена сумата от 260,16лв., включваща претендираните разноси и част от застрахователното обезщетение.

По делото е приет двустранен констативен протокол за ПТП от 29.02.2016г., в който в частта „скица на пътната обстановка“ е отбелязано превозно средство „А“ (МПС Фолксваген Транспортер СА 6573 АС), който при движение на заден ход реализира с паркирано превозно средство „Б“ (МПС БМВ 750 рег.№ ВТ 1000ВХ), при което са реализирани вреди на последното описани като видими щети „преден калник и предна броня“.

По делото е разпитан св. С.М., който описва механизма на ПТП, а именно като водач на Фолксваген Транспортер, рег.№ СА 6563 АС, който дава показания, че при първоначално подходил към алея, от която и от двете страни имало паркирани автомобили, като навлязъл в началото на алеята, но поради задаване от отсрещната страна на друга кола, върнал назад и леко надясно, без да осигури човек, който да дава напътствия, при което одраскал паркираното МПС с монтиран на т.а. болт, който стърчал около 5см и не се виждал в обратното огледало, като другото МПС било паркирано в дясно на ъгъла между улицата и алеята.

Прието по делото е заключение на вещо лице по допусната САТЕ, което съдът кредитира като обективно, компетентно и изчерпателно, от което се установява, че от описания в протокола за ПТП механизъм, при който на 29.12.2016г. от 12:10ч. МПС Фолксваген Транспортер, рег.№ СА 6563 АС, при предприета маневра на заден ход, реализира ПТП с паркирания от дясната страна л.а. БМВ 750И Хдрайв рег. № ВТ 1000ВХ, като всички увреждания по увредения л.а. са в пряка и причинно-следствена връзка с механизма на процесното ПТП. Вещото лице дава заключение, че стойността, необходима за възстановяване на причинените вреди по средни пазарни цени към датата на ПТП са в размер на 628.32лв., а обичайните разноси са в размер на 15лв. В отговор на поставени въпроси при защитата на заключението, представляващи неразделна част от същото (така и Решение № 59/24.04.2020г. по гр.д. 3624 / 2019 г. на ВКС, 4-то гр. отделение), вещото лице представя примерна скица на произшествието, като изяснява, че по примерната скица паркираното МПС се е намирало на входа на алеята.

В тази връзка, от анализа на съвкупния доказателствен материал съдът намира за доказан механизма на процесното ПТП, нанесените вреди, както и размерът на същите, по отношение на който съдът кредитира САТЕ, защото намира за релевантни средните пазарни

цени, които са били необходими за възстановяване. Същите надхвърлят определените от ищеца и заплатени на увреденото лице, с оглед което правото на регрес е до размера на платеното обезщетение. Въпреки направеното плащане искът се явява изцяло основателен.

По възражението за съпричиняване:

Настоящият състав намира за неоснователно направеното от ответника възражение за съпричиняване на вредите. Приносът на пострадалия следва да бъде надлежно релевиран от застрахователя чрез защитно възражение пред първоинстанционния съд. Приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането. Застъпеното становище в трайната практика на ВКС (решение № 45/15.04.2009 г. по т. д. № 525/2008 г. на II т. о.; решение № 58/29.04.2011 г. по т. д. № 623/2010 г. на II т. о. и др.), че приносът трябва да е конкретен - да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетичен и предполагаем, сочи, че обстоятелствата, които навежда страната и на които основава възражението си по чл. 51, ал. 2 ЗЗД, също трябва да са конкретни. В разглеждания случай, твърденията са, че водачът на процесния автомобил е нарушил правилата за движение по пътищата - чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП, паркирайки автомобила на кръстовище и на по-малко от 5 метра от такова. Съдът приема за недоказано твърдението, че процесният автомобил е нарушил визираната разпоредба, доколкото изходът от „алеята“ не е кръстовище по см. на §6, т.8 ДР на ЗДвП. Няма ангажирани доказателства конкретното място на паркиране на увредения автомобил дали е в зона, която е забранена за паркиране, както и че паркирането на МПС там създава опасност и/или е пречка за движението. В тежест на ответника по реда на чл. 154, ал. 1 ГПК е било да докаже, че на процесното място не е бил разрешен престоят и паркирането, каквото доказване в случая не е проведено. Напротив, от показанията на разпитания свидетел се установява, че първоначално е подходил към алеята, от която и от двете страни имало паркирани автомобили, като навлязъл в началото на алеята, но поради задаване от отсрещната страна на друга кола, върнал назад и надясно, при което реализирал процесното ПТП. Липсват доказателства, че с поведението си водачът на увредения автомобил пряко и непосредствено е допринесъл за настъпването на вредите, чрез паркирането на процесното място, а приносът на пострадалия следва да бъде доказан по категоричен начин от страната, която е направила възражение за съпричиняване. В случая ответното застрахователно дружество не е провело пълно и главно доказване на релевираното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, като следва да се отчетат и безспорните доказателства за вината на водача на застрахования при ответника водач, който не е спазил изискванията на чл.40 ЗДвП, в резултат на което е реализирал процесното ПТП. Поради изложеното, застрахователното обезщетение не следва да бъде намалявано поради твърдяното съпричиняване за настъпване на вредите.

С оглед основателността на главния иск, основателен се явява и акцесорния иск за лихва за забава, определена по чл.162 ГПК в размер на 79.28лв.

По разноските:

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноси разполага само ищецът, който е доказал сторени разноси в размер на 75лв. за д.т., 150лв. за САТЕ, претендира и юрисконсултско възнаграждение, което с оглед фактическата и правна сложност на делото съдът определи в размер на 100лв., като с оглед т.12 на ТР 4/13 на ОСГТК на ВКС следва да се присъдят и разноските по заповедното производство, които са в размер на 75лв., или общо разноските възлизат на 400лв.

Така мотивиран, Софийският районен съд, 27 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл.213, ал.1 КЗ (отм.) вр. чл.45 ЗЗД и чл.86 ЗЗД, че ЗД Е АД, ЕИК: **** гр.София, ****, дължи на ЗАД А АД, ЕИК: ****, гр.София, ул. С.К., сумата от **260.16лв.**, представляваща неплатена част от регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение по щета № *****, ведно със законната лихва от 10.03.2021г. до изплащане на вземането, както и лихва за забава в размер на **79.28лв.** за периода от 10.03.2018г. до 10.03.2021г., за които суми има издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 16.03.2021г. по ч.гр.д .№ 14272/2021г. по описа на СРС, 27 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 и ал.8 ГПК ЗД Е АД, ЕИК: **** гр.София, ****, да заплати на ЗАД А АД, ЕИК: ****, гр.София, ул. С.К., разноси по делото в размер на **400лв.**

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването на страните пред Софийски градски съд с въззивна жалба.

Съдия при Софийски районен съд: _____